

Lov, gjør han ikke Andet end at fuldbyrde Rigsdagens og Regjeringens sælles Duffe ved Behandlingen af deres Finantøfager; han stiller slet ikke Rigsdagen anderledes overfor de øvrige Bevillinger, som her er Spørgsmaal om, end den retlig er filllet. Hans retlige Stilling overfor Kongerigets Finantøskasse, dets Indtægter, dets Reservecfond, dets Kassebeholdning er følgende: Den Andeel, det tilkommer Kongeriget at udrede af de sælles Statsudgifter, skal udredes til den Tid, Udgifterne forfalde, og i Tilfælde, af Forsømmelse dermed forlods frabrages Kongerigets særlige Indtægter. Forsømmer altfaa Kongerigets Finantøminister, i Fald han iøvrigt har den Pligt at udrede disse Udgifter, at gjøre det, saa tager Fællesregjeringens Finantøminister det; thi det er hans Berettigelse, og den roffes ikke det Mindste ved vort Forslag. Bestaaer denne Berettigelse, saa er den god, men jeg siger, den bestaaer ikke, han har ikke denne Ret, og Endringsforslaget er ganste simpelt filllet, for at sætte Ministeren paa denne Prøve. — Jeg har idag hørt, og dette forekommer mig at være den største Satire, jeg endnu har hørt over Fællesskabet, at Fællesanliggender vare de Anliggender, om hvilke der er Fællesskab mellem Kongeriget Danmark og Den Grø. Dette er ganste rigtigt eller urigtigt, ligesom man vil tage det; efter den Betragtningssaaade, her er gjort gjældende, angaaende den saakaldte Incorporation, er det ikke rigtigt, men dersom man derimod skal staae tilbeie, for at have et Paastud til at have Fællesanliggender, saa veed jeg ikke godt, hvad man skulde gjøre, medmindre man vil tage Grø og Vandrup med, eller hvilke andre Byer, man nu kan lægge til. Det er for mig den stærkeste Satire, der er udtalt over vor Tilstand, at vi have et Ministerium, der er Ministerium for Kongeriget Danmarks og Den Grø's Fællesanliggender. Dette er det egentlige berettigede Underlag, hoorpaa det staaer, og svigte det, saa havde man ikke mere Noget, saa vare Fællesanliggenderne borte. Naar det ærede Medlem, som talte sidst, meente, at det, at disponere over sine Penge ved at lægge dem i en Reservecfond, ikke vilde være rigtigt, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at det, at disponere over dem ved

at give dem hen til Udgifter, som man ikke er tjender for berettigede, dog er værre; man gjør dog bedre i at beholde sit Gods liggende paa en eller anden Maade, end at give det aldeles bort til Den, der vil tage det. Naar det ærede Medlem saa siger, at Staten da vil savne de nødvendige Midler, saa siger jeg: Nei, Staten vil ikke savne de nødvendige Midler. Det berøer paa Finantøministeren at komme her imorgen med et simpelt Forslag i saa Henseende. Vader os forudsætte, at Ministeren kom her imorgen med et Forslag, som sagde, at Midlerne til de Bevillinger, der bestod før Fredsflutningen, skulle udredes af Kongerigets Kasse, vil Ingen være villigere til at stemme for dette Forslag end Alle vi, der engang have fundet det rigtigt og før stemt derfor. Dersom den ærede Minister dernæst kom med et Forslag om at bevilge nye Midler, som behøvedes for at supplere, hvad der manglede, vilde det blive overveiet og af mig blive overveiet med overordentlig Velvillie, idet jeg er tjender, at der for Tiden er store Vansteligheder at gaae igjennem, og at det vilde være langt bedre at anvende vore egne Midler til saadanne Udgifter end at lægge dem hen og laane Midler andetsteds fra. I den Henseende kan jeg ogsaa troste det ærede Medlem her bagved (Aldre) med, at vi vel komme over denne Vansteligheid. Vi ere saa vante til at see, at Summerne bevæge sig nominelt fra Reservecfonden til Kassebeholdningen og fra Kassebeholdningen til Reservecfonden; det glider saa let, og ved Aarets Dpgjørelse har man vanstelig ved at see, hvilke Bevægelser disse Capitaler have gennemgaaet, og den ene støtter undertiden den anden mere, end vel er, saa at der ikke er Noget forsømt derved; der lides ikke Noget derved fra noget Sted. Vi bringe det kun hen til en alvorlig Overveielse, om det kan blive ved, som ikke er nødvendigt, nemlig at forfølge dette dobbelte Bevillingssystem, om vi ikke allerede have lige for Diet tvivlsomme Spørgsmaal om, hvor denne eller hiin Gjenstand skal bevilges, om vi ikke høre, at Folk skulle have Det eller Hiint gjennem Rigsraadet, som maatte forekomme Andre, og deriblandt mig, kun at kunne faaes gjennem Rigsdagen. I Indstrænkningsslovens § 2 staaer det